

PREDEN SE KAVA OHLADI ZGODBE IZ KAVARNE

Toshikazu Kawaguchi se je rodil leta 1971 v prefekturi Osaka na Japonskem. Pri gledališki skupini Sonični polž je bil dramatik, producent in gledališki režiser – med njegova pomembnejša dela sodijo *PAR*, *Pesem sončnega zahoda* in *Čas za družino*. Njegov romaneskni prvenec *Preden se kava ohladi* temelji na gledališki igri z istim naslovom, ki je v izvedbi 1110 Productions prejela prvo nagrado na 10. gledališkem festivalu Suginami. Tokrat sledi njegovo nadaljevanje *Preden se kava ohladi: Zgodbe iz kavarne*.

Pre den se
kava ohladi
Zgodbe
iz kavarne

Toshikazu Kawaguchi

Vida
založba

*Če bi se lahko vrnili v preteklost,
s kom bi se želeli srečati?*

Razmerja med liki

Ženska v obleki

Duh, ki sedi na stolu, s katerim se lahko vrnete v preteklost. Enkrat na dan odide na stranišče. Običajno mirno bere roman, a se razjezi, če jo kdo zmoti.

Kinuyo Mita

Pred šestimi meseci je zaradi raka ostala v bolnišnici. Yukiu tega ni povedala, ker ni želela, da ga skrbi. A stanje se ji je nenadoma poslabšalo in je umrla.

Yukio Mita

Sin Kinuya Mite. Študira pri znanem oblikovalcu keramike v Kjotu.

Katsuki Kurata

Pred tremi leti je zbolel. Dali so mu le šest mesecev življenja, nakar je umrl.

Asami Mori

Ljubimka in sodelavka Katsukija Kurate. Fumikina mlajša sodelavka.

Kiyoshi Manda

Detektiv s policijske postaje Kanda. Ženi je kupil darilo za rojstni dan, a ji ga ni nikoli poklonil.

Nagare Tokita

Bratranec Kazu Tokita in lastnik kavarne. Pravi velikán, visok skoraj dva metra.

Kimiko Manda

Žena Kiyoshija Mande. Znašla se je sredi zločina in umrla.

Kei Tokita

Nagarejeva žena in Mikijina mama. Pred šestimi leti je ob Mikijinem rojstvu zaradi slabega srca umrla.

Miki Tokita

Hči Nagareja in Kei Tokita. Obiskuje prvi razred osnovne šole.

Kazu Tokita

Natakarica v kavarni Funiculi Funicula. Med obredom, ki ljudi vrne v preteklost, streže kavo.

Gohtarō Chiba

Vodi japonsko restavracijo. Ko je Shuichi Kamiya pred dvaindvajsetimi leti umrl, je pričel vzgajati njegovo hčer

Shuichi Kamiya

Študentski prijatelj Gohtara Chibe. Ko je pred dvaindvajsetimi leti umrl, je njegova hči postala sirota.

[odpotoval v preteklost]

[odpotoval v preteklost]

[odpotoval

v preteklost]

[prišel iz preteklosti]

[odpotoval v preteklost]

[sodelavca]

VSEBINA

- I *Najboljši prijatelj* 11
- II *Mati in sin* 77
- III *Ljubimca* 135
- IV *Poročeni par* 177

I

Najboljši prijatelj

Gohtaro Chiba je svoji hčeri lagal že dvaindvajset let.

Pisatelj Fjodor Dostojevski je nekoč zapisal: »Živeti na zemlji in ne lagati je nemogoče.«

Ljudje lažejo iz različnih razlogov. Nekateri lažejo, da bi se predstavili v zanimivejši ali uglednejši luči, drugi zato, da bi pretentali ostale. Laži lahko bolijo, vendar lahko tudi koga rešijo. Vseeno pa ne glede na njihov razlog laži največkrat vodijo v obžalovanje.

Tudi Gohtarova situacija je bila takšna. Laž, ki jo je povedal, ga je bremenila. Medtem ko je hodil sem in tja pred kavarno, ki je ljudem ponujala priložnost, da se vrnejo v času, si je momljal:

»Nikoli nisem želel lagati o tem.«

Kavarna je stala nekaj minut hoje stran od postaje Jinbocho v središču Tokia. Njen mali znak z imenom »Funiculi Funicula« je visel v ozki stranski ulici v predelu, polnem poslovnih stavb. Ker je bila kavarna v kleti, bi ljudje brez tega znaka hodili mimo, ne da bi jo opazili.

Ko se je Gohtaro spustil po stopnicah, je prispel do vrat, okrašenih z gravurami. Še vedno momljajoč sam pri sebi, je zmajal z glavo, se obrnil in se začel vzpenjati nazaj. Potem pa je z zamišljenim izrazom na obrazu nenadoma obstal. Nekaj časa je tako hodil gor in dol po stopnicah.

»Mar ne bi o svojih mislih raje premlevali notri?« se je iznenada oglasilo za njim.

Gohtaro se je zdrznil, se obrnil in zagledal drobno

žensko. Čez belo srajco je nosila črn telovnik in some-
ljejski predpasnik. Takoj mu je bilo jasno, da je bila na-
takarica kavarne.

»Aha, ja, torej ...«

Gohtaro se je še vedno trudil z odgovorom, ženska
pa se je izmuznila mimo njega in se hitro spustila po
stopnicah.

KLINK-KLONK

Zven kravjega zvonca je napolnil prostor, ko je vstopila v
kavarno. Čeprav ga ni ravno prisilila, se je Gohtaro zno-
va namenil dol. Čutil je, da ga je preplavila nenavadna
mirnost, kot bi mu nekdo razgalil srce.

Na stopnicah se je ponovno ustavil, ker ni bil prepri-
čan, ali je to kavarna res *tista* kavarna, »v kateri se lah-
ko vrneš v preteklost«. Sem je prišel, ker je zgodbi verjel,
a če je bila govorica, ki mu jo je povedal stari prijatelj,
popolnoma izmišljena, bo kmalu postal zelo osramoče-
na stranka.

Če je bilo potovanje v preteklost dejansko resnično,
pa je slišal, da je bilo pri tem treba upoštevati nekaj
zoprnih pogojev. Eden je bil ta, da v preteklosti nisi
mogel narediti nič takega, kar bi spremenilo sedanost –
ne glede na to, kako si se trudil.

Ko je Gohtaro to slišal prvič, se je čudil. *Če ne moreš
ničesar spremeniti – zakaj bi se kdo sploh želel vrniti?*

A sedaj je vendarle stal pred vhodnimi vrati kavarne
in si mislil: *Kljub temu hočem nazaj.*

Mu je ženska pravkar prebrala misli? Nedvomno bi bilo v taki situaciji prikladneje reči: *Želite vstopiti? Prosim, kar naprej.*

A rekla je: *Mar ne bi o vaših mislih raje premlevali notri?*

Morda je mislila: Ja, lahko se vrnete v preteklost, a zakaj najprej ne vstopite, potem pa se boste odločili, ali bi šli ali ne.

Še bolj nenavadno je bilo, kako neki je ženska lahko vedela, zakaj je prišel. Kljub temu je začutil iskro upanja. Njena neprisiljena opazka ga je spodbudila, da se je odločil. Iztegnil je roko, obrnil kljuko in odprl vrata.

KLINK-KLONK

Vstopil je v kavarno, iz katere naj bi se dalo potovati nazaj v času.

Gohtaro Chiba je bil pri enainpetdesetih letih krepko grajen, kar je bilo morda povezano s tem, da je v srednji šoli in na fakulteti igral ragbi. Še vedno je nosil obleke velikosti XXL.

Živel je s hčerko Haruko, ki bo letos dopolnila triindvajset let. Čeprav mu je bilo težko, jo je vzgajal kot

samohranilec. Vedno ji je govoril: »*Tvoja mama je umrla zaradi bolezni, ko si bila majhna.*« Gohtaro je vodil okrepčevalnico Kamiya, skromno gostilno v mestu Hachioji na širšem območju Tokia. V njej so stregli obroke z rižem, juho in prilogami; včasih je pri tem pomagala tudi Haruko.

Gohtaro je najprej vstopil skozi dvometrska lesena vrata, nato pa je moral prečkati še manjši hodnik. Nasproti so stala straniščna vrata, v sredini zidu na desni pa je bil vhod v kavarno. Ko je vstopil vanjo, je zagledal žensko, ki je sedela na stolu pri pultu in takoj zaklicala:

»Kazu ... stranka!«

Ob njej je sedel deček verjetno osnovnošolske starosti. Za najbolj oddaljeno mizo je sedela ženska blede polti v beli obleki s kratkimi rokavi. Kazala ni nobenega zanimanja za svet okoli sebe in je mirno brala knjigo.

»Natakarica se je pravkar vrnila iz trgovine. Kar usedite se. Kmalu pride.«

Ženska očitno ni dala veliko na formalnosti in je Gohtara nagovorila sproščeno, kot bi ga že poznala. Videti je bilo, da je bila redna stranka kavarne. Gohtaro je v odgovor hvaležno pokimal. Zdelo se mu je, da ga je ženska opazovala s pogledom, ki je izražal »*o tej kavarni me lahko vprašate karkoli*«. A raje se je pretvarjal, da ni opazil, in se je usedel za mizo najbližje vhodu. Ozrl se je naokrog. Izjemno velike starinske ure so se na zidu razprostirale od stropa do tal. Z mesta, kjer sta se stikala dva lesena tramova, je visel ventilator in se

nežno vrstel. Ilovnate stene so bile umirjene rjave barve, podobne *kinako*, praženi sojini moki, in vsaka površina je odražala zamolklo patino let – prostor je bil videti zelo star. Ker klet ni imela oken in so jo osvetljevale le zasenčene stropne luči, je bilo v njej precej temno. Svetloba v prostoru je bila opazno obarvana v sepio.

»Dober dan, dobrodošli!«

Ženska, ki ga je nagovorila na stopnicah, se je pojavila iz zadnje sobe in predenj položila kozarec vode.

Ime ji je bilo Kazu Tokita. Srednje dolge lase je imela spete nazaj, preko bele srajce s črnim metuljčkom pa je nosila črn telovnik in someljejski predpasnik. Kazu je bila natararica v kavarni Funiculi Funicula. Imela je lep obraz z ozkimi mandljevimimi očmi, a na njem ni bilo nič takega, po čemer bi si jo zapomnili. Če bi jo srečali, nato pa zaprli oči in se skušali spomniti, kaj ste videli, se ne bi spomnili ničesar. Bila je ena tistih ljudi, ki se zlahka pomešajo v množico. Letos bo dopolnila devetindvajset let.

»Aha ... em ... je to kraj, kjer ... ee ...«

Gohtaro nikakor ni mogel načeti teme vračanja v preteklost. Kazu je mirno opazovala, kako mu je bilo čedalje bolj neprijetno. Obrnila se je proti kuhinji in rekla:

»V kateri čas se želite vrniti?«

Iz kuhinje se je oglasil zvok kave, ki je brbotala skozi sifon.

Tale natararica gotovo bere misli ...

Nežen vonj kave, ki je začel prodirati v sobo, ga je spomnil na *tisti dan*.

Gohtaro je Shuichija Kamiyo prav pred to kavarno videl prvič po sedmih letih. Na fakulteti sta igrala ragbi za isti klub.

Takrat je bil Gohtaro brez doma in prebite pare. Ostal je brez vsega svojega premoženja, saj je sopedpisal poročstvo za prijateljevo podjetje, ki je šlo v stečaj. Njegove obleke so bile umazane, sam pa je smrdel.

A Shuichija to ni odbijalo in je bil videti resnično vesel, da sta se ponovno srečala. Gohtara je povabil v kavarno, in ko mu je ta povedal, kaj se je zgodilo, mu je Shuichi predlagal:

»Pridi delat v mojo gostilno.«

Po diplomi je Shuichija zaradi njegove nadarjenosti zaposlil profesionalni klub v Osaki, a igral ni še niti leto dni, ko je njegovo kariero prekinila poškodba. Nato se je pridružil podjetju, ki je imelo v lasti verigo restavracij. Shuichi je bil večni optimist, zato je ta neuspeh videl kot priložnost. Delal je dvakrat ali trikrat več kot drugi in postal področni vodja sedmih izpostav. Ko se je poročil, je sklenil, da gre na svoje. Odprl je majhno japonsko restavracijo, v kateri mu je pomagala tudi žena. Gohtaru je povedal, da gre restavraciji dobro in da bi mu prav prišel dodaten par rok.

»Če boš sprejel mojo ponudbo, bo to pomagalo tudi meni.«

Gohtara, ki je bil zaradi revščine na dnu in brez upanja, so oblile solze hvaležnosti. Prikimal je: »V redu! Pridem.«

Stol je zaškripal, ko je Shuichi nenadoma vstal. Radostno se je nasmehnil in dodal:

»Oh, samo počakaj, da vidiš mojo hčerko!«

Gohtaro ni bil poročen in malo ga je začudilo, ko je slišal, da ima Shuichi otroka.

»Hčerko?« so se mu razširile oči.

»Ja! Ravnokar se je rodila. Tako – luštkana je!«

Shuichi je bil videti zadovoljen z Gohtarovim odzivom. Vzel je račun in se sprehodil do blagajne. »Oprostite, ali lahko plačam?«

Ob blagajni je stal fant, ki je verjetno hodil v srednjo šolo. Bil je zelo visok, meril je skoraj dva metra, in imel je odsotne, ozke mandljeve oči.

»Sedemstošestdeset jenov bo.«

»Izvolite.«

Gohtaro in Shuichi sta bila igralca ragbija in večja od večine, a mladeniča sta oba pogledala navzgor, nato pa sta se spogledala in se zasmejala – najbrž sta si oba mislila isto: *tale fant je zgrajen za ragbi.*

»In tukaj je vaš drobiž.«

Shuichi je vzel drobiž in se napotil proti izhodu.

Preden je postal brezdomec, je bil Gohtaro precej premožen, saj je podedoval očetovo podjetje, ki je imelo več kot sto milijonov jenov letnega prihodka. Bil je iskren človek, a denar ljudi spremeni. Postal je dobre

volje in začel je veliko zapravlјati. V življenju je prišel do točke, ko si je mislil, da lahko z denarjem narediš vse. Nato pa je podjetje njegovega prijatelja, ki mu je bil porok, potonilo in Gohtara je zadelo tako veliko dolžniško breme, da je moralo v stečaj tudi njegovo podjetje. Takoj ko ni imel več denarja, so ga ljudje pričeli obravnavati kot izobčenca. Mislil je, da so bili ljudje, s katerimi si je bil blizu, njegovi prijatelji, a so ga vsi zapustili, eden pa mu je celo rekel v obraz: »Kaj nam pa koristiš brez denarja?«

Shuichi je bil drugačen. Čeprav je Gohtaro vse izgubil, ga je cenil. Ljudje, ki pomagajo tistim v stiski, ne da bi pričakovali kaj v zameno, so resnično redki. Shuichi Kamiya je bil eden izmed njih. Ko mu je Gohtaro sledil iz kavarne, si je trdno obljubil: *To uslugo mu bom vrnil!*

KLINK-KLONK

»To je bilo pred dvaindvajsetimi leti.«

Gohtaro Chiba je segel po kozarcu pred sabo. Omočil si je presušeno grlo in zavzdihnil. Za enainpetdesletnika je bil videti mlad, a počasi je že začel siveti.

»In tako sem pričel delati za Shuichija. Zavihal sem